

**TERESA I NEUS
FAN MAGDALENES**

juanluis mira

Per a “Neus”, in memoriam, a la que mai no vaig conèixer. I per a les seues “nebodes”, que me’n van parlar amb tanta dolçor.

I per a totes les “Neus” que en el món han estat i, encara que coste creure-ho, segueixen sent.

Maldita sea...

*la leche sin café ni magdalenas,
la ortiga, la cucaña, los reptiles,
las legañas de las desilusiones.*

JOAQUÍN SABINA.

La recepta escènica, pas a pas...

- **UN** : EL SOMRIURE DE NEUS *o perquè Neus somriu després de tants anys...*
- **DOS**: ELS OUS DE RIQUELME *o perquè el món canvia però algunes coses no canvien.*
- **TRES**: CAL DESTRUIR LA CASA *o perquè la vida sempre comença amb un cruixir.*
- **QUATRE**: A PUNT DE NEU(S) *o perquè es produeix el miracle de la dolça ascensió.*
- **CINC**: LA CLAVELL I LA RORA *o perquè té sentit donar un poc de cada un a l'altre.*
- **SIS**: LA QUÍMICA NECESSÀRIA *o perquè el “ polvo ” sempre va bé.*
- **SET**: TRES DOTZENES DE FLORS, *o perquè sabem que ha arribat el moment de plantar els sentiments.*
- **HUIT**: LA TAULA D'ESPERA, *o perquè el temps posa les coses en el seu lloc.*
- **NOU**: BRINDIS AL SOL *o perquè és convenient refredar el temps.*

- i... **DEU**: MAGDALENES *o perquè Neus somreia després de tants anys.*

personatges:

NEUS, ja no compleix els seixanta.

TERESA, tampoc.

l'acció: hui i un poc ahir.

un

el somriure de Neus

EN QUALSEVOL LLOC.

ABANS D'ARRIBAR A CA LA NEUS.

TERESA: Quan Neus va nèixer era tan xicoteta, tan xicoteta, que cabia baldereta en una d'eixes balances que ho pesaven tot en les botigues antigues de queviures. Sa mare, ma tia Carmen, estava desesperada perquè no havia tingut a penes una pujada de llet i la menudeta rebutjava qualsevol llei d'aliment.

En la casa de davant, a la dona de D. Antonio, l'amo dels queviures, el seu nounat se li havia mort feia només unes setmanes. Que si “garrotet”, que si tosferina, que si tosferina, que si “garrotet”... el cas és que el criatura se'n va anar a l'altre món deixant sa mare sense ganes ni tan sols de tornar a obrir els ulls i amb els pits farcits d'una llet estèril. Quan ma tia va acudir en la seua ajuda, D. Antonio li va indicar que entenguera l'inevitable: la seua dona –prostrada en el llit- no tenia forces ni per a morir-se. Aquell no era el moment de demanar favors a ningú.

Fins que una nit, veient ma tia que el seu nadó plorava les hores últimes, va creuar el carrer, es va plantar davant del botiguer i va dipositar la menudeta sobre la balança de la botiga.

- Ací te la deixe, va dir abans de tornar-se'n a casa. Jo no puc fer-hi res; vosaltres, sí.

D. Antonio va esperar uns segons sense saber què fer, després va agafar la xiqueta, que li cabia en la palma de la mà, i se la va emportar fins al llit de la dona arrupint-la al costat dels pits adormits.

Poc després, la vida –la de la seua dona i la de la cria- brollava de nou i els ulls d'ambdós s'obrien de bat a bat.

Diuen que a Neus, de la fartada, li regalimava la llet per la galta. I que una meravellosa taca blanca, com una premonició, li cobria el ventre.

I que no parava de descobrir el somriure.

Eixe mateix somriure que la vida li va anar esborrant pàgina a pàgina, fins que,

un dissabte, com tants altres dissabtes, vaig anar a sa casa a fer magdalenes...

*UNA CUINA MOLT ESPAIOSA AMB GRANS FINESTRALS PER ON EL SOL
COMENÇA A OCULTAR-SE.*

*QUAN ARRIBA TERESA, NEUS DU EL DAVANTAL. ES MIREN ALS ULLS,
COM SI NO HO HAGUEREN FET DES DE FEIA MOLT DE TEMPS.*

NEUS SOMRIU, LLEUGERAMENT.

TERESA: I això?

NEUS: Què?

TERESA: Eixe somriure...

NEUS: Quin somriure?

TERESA: Has somrist...

NEUS: Sí?

TERESA: Sí, el teu somriure. M'ha semblant, de colp, vore't passejant per la glorieta...

NEUS: Quina memòria... Passa, camina, passa i no digues favades... Els has portat?

TERESA: *PASSA A LA CUINA, MOSTRA L'OUERA COM UN TRIOMF.*

Doncs clar. No n'anava a portar. I no dic favades.

NEUS: Ja no queden ous com els de Riquelme.

TERESA: I què ho digues. Com diu la meua néta: un bon paquet!

NEUS TORNA A SOMRIURE...

Una altra vegada...

NEUS: Què.

TERESA: Eixe somriure. M'encanta, tieta. Vaig pensar que mai te'l tornaria a vore...

NEUS: No sé, si tu ho dius...

TERESA: Doncs clar que ho dic. T'has tornat a riure. Així. Així. Com qui no vol la cosa. Però ho has tornat a fer...

NEUS: Serà perquè tenia gràcia.

TERESA: El què?

NEUS: El succeït. El del paquet de Riquelme.

TERESA: No era un succeït, o bé, sí, però com molts altres que t'he amollat sempre i tu ni esta boca és meua. I per això fins i tot deixava de contar-te'ls, per a què, últimament portaves una cara que... En tot cas, només els teus ulls feien així, com si no els abellira ni parpellejar però alguna cosa se'ls escapava, com si no pogueren dismular, res més. Hui m'he dit: ho intentaré de nou i, sorpresa! ...vaja, vaja amb la Tieta Neus...

NEUS: Tu, que ets molt llegida i tens molta imaginació!

TERESA: Potser, però m'agrada vore't així, t'ho jure, ja ho crec que m'agrada; m'ha pujat pel cos un no sé què molt bonic.

NEUS: M'alegre, Tere. Pren, camina, pren..

LI DÓNA UN DAVANTAL, TERESA DEIXA ELS OUS SOBRE L'ESCUDELLER I SE'L COL-LOCA.

TERESA: A vore si així se les menja, que porta ja quasi un mes que ni les tasta.

NEUS: El meu se'n va menjar una dissabte passat. I va posar una cara...

TERESA: És que els hem mal acostumat. Si haguérem fet les magdalenas sempre amb ous del súper no ens haguera passat açò.

NEUS: Quan vam començar no existia el súper.

TERESA: També és veritat.

Fede, el de la meua neboda Marí, també m'ho diu: tia, les magdalenes ja no estan com abans...

NEUS: Això ens passa per oblidar-nos de Riquelme.

TERESA: Qui oblida Riquelme? Jo no.

NEUS: Em referisc als seus ous.

TERESA: Pren. I jo. *SOMRIU TERESA, NEUS AGUANTA, PERÒ ACABA SOMRIENT.*

Mare meua. Està clar que hui és un dissabte molt especial.

NEUS: Pot ser.

TERESA: Ja em diràs per què.

NEUS: Si tu ho dius...

TERESA: Cony, Tita, que al final em posaràs nerviosa. Què passa?

NEUS: Passa que esta vesprada vull fer les millors magdalenes de la meua vida...

TERESA: Per alguna raó especial?

SILENCI.

Ui, si espere que òbrigues la boca em puc morir en l'intent...

NEUS: Bacora...

TERESA: Llavors...

NEUS ESQUIVA LA MIRADA DE TERESA.

Quant de misteri, filla...

Escolta... no te n'aniràs i deixaràs al teu Jose?

PAUSA.

Seria genial!

TERESA TORNA MALGRAT TOT A SOMRIURE..

Te n'aniràs?

NEUS: Potser.

TERESA: Com que potser. Només que existisca una possibilitat de deixar eixe gos se m'il·lumina l'ànima... I on te'n vas? A Barcelona, a ca la teua filla...?

NEUS: Tu t'ho estàs dient tot. Jo només he dit potser.

TERESA: Em prens el pèl?

NEUS: Ho he dit per dir alguna cosa. Com et poses tan pesada.

TERESA: És que amb eixes coses no es juga... A més de cosina, sóc ta millor amiga.

NEUS: L'única que em queda.

TERESA: Només contesta'm a una cosa: si te n'anares, si te n'anares d'ací com hauries d'haver fet fa quaranta anys, on te n'aniries?

NEUS: No sé. Me n'aniria. Sí. Lluny.

PAUSA.

I tu?

TERESA: A València. No et cregues que no ho he pensat un muntó de vegades. I em matricularia a la Universitat.

NEUS: A la Universitat? A la teua edat?

TERESA: Sí, la il·lusió de la meua vida. Estudiaria alguna carrera d'eixes de Lletres, com Nacho, el major de Fernando. Si veres els llibres que ha de llegir. A mi me n'ha deixat alguns. Com diuen ara: un *flipe*, *tia*. M'agrada això de ser la seua iaia i a més ser la seua tia. Per cert, tinc una sorpresa.

NEUS: I jo també.

TERESA: Més?

NEUS: Sí.
TERESA: Quines magdalenes tan bones ens eixiran...!
SONA UN CLÀXON, UN PARELL DE VEGADES.

dos

els ous de RIQUELME

TERESA: Quines magdalenes tan bones ens eixiran...!
TORNA A SONAR EL MATEIX CLÀXON, UN PARELL DE VEGADES.
LES DOS MOUEN LA MÀ PER LA FINESTRA, COM TORNANT UNA
SALUTACIÓ AMB DESGANA.
SILENCI.
Te'n recordes?
NEUS: De què?
TERESA: Quan va costar avesar-nos a escoltar eixe clàxon sense que ens fera mal?
NEUS: A tot s'avesa una.
TERESA: A tot no. I, les primeres vegades, la salutació amb rematada?
HO FA. TORNA A SALUDAR COM HO HAVIA FET, PERÒ HO
ACABA AMB UNA BUTIFARRA, EL PUNY TANCAT I EL DIT COR
APUNTANT AL CEL... SOMRIUEN.
Després ja no valia la pena, total, fins i tot ens pareixia millor, així
preníem l'aire fresc juntetes, que bé ens venia no et pareix?...
NEUS: Encara et fa mal ?
TERESA: A mi? Ja t'ho dic! No em referisc a això. Per mi com si vol ploure. No,
només que crec que hi ha coses a què una no s'avesa mai.
NEUS: Com què?
TERESA: Com a ser una pedra, per exemple.
NEUS: El que et passa és que ets una filòsofa d'eixes.

TERESA: Xiqueta, no t'has sentit mai com si fores una pedra?

NEUS: No he deixat mai de sentir-me així tots estos anys.

TERESA: I fa mal o no?

NEUS: Les pedres són molt dures.

TERESA: Per fora. Però per dins?

Mari, com és la pedra que portes dins?

NEUS: Quina pregunteta, Tere.

TERESA: De moment és capaç de somriure. Un dia, de colp i repent... Com tu fas ara....

NEUS: Si tu ho dius.

TERESA: Ja ho crec que ho dic. I la pedra amiga, que sóc jo, segueix preguntant-se a sant de què...

PAUSA.

Bé, ara que ja se n'han anat estos, comencem o què?

NEUS: Comencem.

TERESA: *TRAU ELS OUS DE L'OUERA I, MENTRE SEGUEIXEN PARLANT, COMENÇA A ALINEAR-LOS AL COSTAT DE LA RESTA D'INGREDIENTS QUE VAN TRAIENT ENTRE LES DUES: EL SUCRE, LA FARINA –ON BARREJA UN PETIT SOBRE, LA GASOSA-, UN SOBRE BLAU PETIT QUE DILUEIX EN MIG GOT D'AIGUA, UN GOT DE LLET, UN SETRILL...*

Mitja dotzena no seran molts? Mira que la setmana passada en vaig tirar més de la mitat.

NEUS: No. Hui les fem amb mitja dotzena, per això et vaig dir que tornares a comprar els ous d'en Riquelme.

TERESA: Mari, et va besar?

NEUS: Qui?

TERESA: Riquelme, qui va a ser.

NEUS: Ja estem. Quan?

TERESA: Quan va a ser...?

NEUS: Feia temps que no m'ho preguntaves...

TERESA: Doncs quan...

NEUS: Què em va a besar...

TERESA: Segur? Igual això ha sigut el que t'ha fet somriure. Te n'has enrecordat i ... No n'hi ha per a menys. Si m'haguera besat a mi seria un record que portaria sempre ací, en els llavis, i només de pensar-ho em faria cosquerelles. Com diuen ara: vaja tros de *tio*...

NEUS: Pareixes una xiqueta parlant.

TERESA: Això, les filles de la meua veïna Marga, que cada vegada que li coincideix el torn amb el seu marit, me les deixa. I ací em tens a mi de cangur. La veritat és que s'ha deprén molt. I la tele. Si veres en els programes eixos de xafardeig com li donen a la xarrameca. Tu és que veus poc la tele.

NEUS: El que em faltava. Doncs no, no em va besar. M'haguera besat, segur, si no haguera estat a l'aguait Jose per a dir-me que havia decidit que jo fóra la seua nóvia.

TERESA: Les desgràcies vénen juntes.

NEUS: Tampoc és això. Jose era molt atractiu.

TERESA: Però no tant com l'ouer, no em fotes, xiqueta.

NEUS:: Amb la diferència que Riquelme no tenia on caure mort i Jose era el senyoret Jose...

TERESA: Li dius a ta mare que preferixes a l'altre i et crucifica en l'ermita...

NEUS: Almenys...

TERESA: Doncs filla, mira, què vols que et diga. Riquelme segueix estant per a fer pecats. Els seus cabells blancs tan ben posats, així engominat però sense passar-se'n, a l'estil Clar Gable, això sí: sense les orelles de mudet. Espigat com Gari Cúper...en fi... un cromó d'home...
I amb un paquet que per a què.

NEUS: Exagerada.

TERESA: Ja. Serà perquè tu no li mires la bragueta com fem totes.

NEUS: Doncs no.

TERESA: Deixa'm que em riga.

NEUS: Com totes no. Li la mire, no dic que no li la mire... però... ja saps que isc poc...

TERESA: Quan ixes a per mantega... *SOMRIU*.

NEUS: Fa molt que cuine sense mantega.

TERESA: I dic jo: serà que als hòmens no se'ls fa xicoteta?

NEUS: Dona, i per què se'ls hauria de fer més xicoteta encara ...

TERESA. És que això és un múscul.

NEUS: Un múscul? això?

TERESA. Doncs clar. Un musculet que, si no recorde mal, se'ls unfla de tant en tant.

NEUS: Filla, quant que saps, per l'amor de Déu.

TERESA: I si quan un es fa major tot comença a encongir... Escolta, que Manolo mesurava –d'alçada, em referisc- el seu un huitanta i ara ha minvat una barbaritat. Dic jo, que allò altre també se li encongirà...

NEUS: Doncs se li enconirà.

TERESA: A Jose se li ha enconit?

NEUS: No sé. Fa tant de temps que no li la veig, i a Manolo?

TERESA: Ara que ho pense, potser sí. Dona, ja quasi no me'n recorde, però ara que ho dius, si no recorde mal: o el seu piu s'ha fet més xicotet encara o la mea boca s'ha fet més gran...

NEUS: Porca.

TERESA: Més volguérem.

NEUS: La veritat és que sí, què vols que et diga.

TERESA: Menys els ous de Riquelme tot ha canviat.

NEUS: Saps el que em va dir un dia ma filla, abans d'escapar-se amb aquell primer nóvio que va tindre?

TERESA: Què.

NEUS: Que el món, fora, canviava molt de pressa i jo, ací, no m'havia donat compte.

TERESA: Com t'has de donar compte? Ja s'encarrega el teu marit que no te n'adones.

NEUS: El món s'ha aturat. Com un d'eixos trens que fan “plof” i es paren en mitat d'una estació.

TERESA: El va parar ell.

NEUS: Eren altres temps.

TERESA: Doncs vaja merda de temps.

NEUS: Mira que ets mal parlada.

TERESA: I pitjor que em faré.

NEUS: De boqueta cap a fora, perquè després tu...

TERESA: Què?

NEUS: T'ho enguls tot, igual que jo.

TERESA: Igual no, Neus. Engul, sí, però no igual.

NEUS: Que jo sàpia...

TERESA: Almenys em desfogue. I somnie.

NEUS : *SOMRIU DE NOU.*

Jo també.

TERESA: Eixa sí que és una novetat. Des de quan?

NEUS: Des d'ahir.

TERESA: Amb els ous de Riquelme?

NEUS: Un poc millor...

SOMRIUEN JUNTES. HAN ACABAT D'ALINEAR TOTS ELS INGREDIENTS SOBRE L'ENCIMERA.

Crec que ja està tot...

TERESA: Tot menys el teu secret.

NEUS: Tot en el seu lloc, llest per a fer les millors magdalenes del món.

TERESA: Les magdalenes de veritat.

NEUS: Les de tota la vida.

TERESA: Les magdalenes sense ge.

TERESA: Te n'ha adones? Les nostres magdalenes no canvien.

NEUS: I quan les hem canviat...

TERESA: ... les hem espifiat. La vainilla.

NEUS: Has segut tu.

TERESA: Milagros, que en el seu poble li posen vainilla.

NEUS: Agg!. I si no el dia que li vam posar ratlladura de llima...

TERESA: Al fem les dos dotzenes...

NEUS: Ja ho veus.

TERESA: Vint anys fent magdalenes.

NEUS: Tots els dissabtes...

TERESA: Des d'aquell 16 d'abril...

Sábado, sabadete...

NEUS: Sempre ens quedaran les magdalenes... veritat, Tere?

TERESA: I els ous de Riquelme...
NEUS: Que no minven...
TERESA: Per molts anys, Neus, per molts anys...
*LA LLUM DEL CAPVESPRE ES PREN EL SEU TEMPS A ESGUITAR
D'AMBRE LA FINESTRA.*

tres

cal destruir la casa

TERESA: Per molts anys, Neus, per molts anys.
*SONA EL ““CRASH”” DEL PRIMER OU, I ÉS QUE NEUS HA BAIXAT
DEL REBOST UN LLIBRELL I UN RECIPIENT EN FORMA DE
TASSÓ I TERESA HA TRENCAT SOBRE ELS SEU CANTELL EL
PRIMER OU I SEPARA ELS ROVELLS, QUE DEIXA CAURE SOBRE
LA TASSA, MENTRE –AMB MOLT ATENCIÓ- DEPOSITA LA CLARA
SOBRE EL LLIBRELL. ES RELLEVEN, OU A OU...*

Un colp i plaf, rebenta el món. M'encanta. Cada ou és un món.

NEUS: M'aclapares, Tere. Penses tan de pressa...

TERESA: Quina altra cosa puc fer. Pensar i llegir. I vore un poc la tele, de tant en tant, no cregues, la veritat és que cada vegada m'avorreix més però, bo, t'ajuda a passar l'estona. Hauries de fer-ho tu. Posa l'ou sobre la palma de la mà, així.

NEUS: Sí.

TERESA: Ara mira'l amb afecte.

NEUS: A mi em fa pena.

TERESA: Doncs que no te'n done. És la vida. La veus? La vida és un ou. D'acord?

NEUS: Sí.

TERESA: Doncs perquè la vida seguisca cal fer *crash*, així, *TRENCA L'OU...* què bé sona !. *Crash*. Nosaltres mai vam fer *crash*.

NEUS: Cal trencar la vida perquè la vida seguisca?

TERESA: Més o menys. Sona bé. Com si fórem un director d'orquestra i li donàrem a la batuta. Comença el concert. *Crash!*

NEUS: Estàs com una cabra.

TERESA: Això és perquè t'he vist somriure i se m'ha soltat la llengua.

NEUS: Les últimes vegades no parlaves tant.

TERESA: Deu ser per l'adrenalina. Quan alguna cosa es dispara per dins i te'n vas cap amunt, en la tele sempre diuen que és per l'adrenalina. Jo no sé quina figa és l'adrenalina però és alguna cosa que m'agrada. Per això hui la tinc pels núvols i m'abellix parlar com ho féiem abans. Ans que ens desunflàrem. Tita, és que no sé si te n'has adonat però cada dissabte ens desunflàvem un poquet més. Les últimes vegades açò pareixia una vetla. Així ens eixien les magdalenes de tristotes. Però hui tot ha començat diferent. Visca l'adrenalina, siga el que siga!

NEUS: Tens raó.

TERESA: Clar que tinc raó.

NEUS: Em referisc a això de pensar. Pense, ja ho crec que pense. Ves alerta, Tita, que com caiga rovell dins ja vorem qui puja les clares.

TERESA: Tranquil·la. I llegir? Tu abans llegies molt.

NEUS: Quan?

TERESA: De cria, en el col·legi. Me'n recorde jo.

NEUS: Sí, però vaig perdre el costum, com quasi tot.

TERESA: Sempre vaig pensar que eres la dona més intel·ligent del món.

NEUS: Què va.

TERESA: I la més guapa.

NEUS: Sí, una *miss*.

TERESA: Encara ho pense.

NEUS: Jo pensaré poc, però tu penses massa.

TERESA: Pot ser.

Veus? A vegades cal una separació.

NEUS: Em perd, xiqueta, em perd.

TERESA: M'has dit xiqueta? Quina il·lusió.

NEUS: Fa temps que no et dic així, no?

TERESA: Què va. Només més de vint anys, però et done permís perquè recuperes eixa sana costum, encara que siga una mentida com una catedral.

NEUS: Per a mi mai has deixat de ser una xiqueta, encara que no t'ho diguera.

TERESA: Per a un altre que jo em sé li passa al revés: m'ho diu, de tan en tan, però m'ho diu, com una gracieta. I no s'ho creu ni borratxo. Per on anava?

NEUS: Per la separació.

TERESA: Això és... separem el rovell de la clara. Els dos vivien la mar de bé en la seua corfa. I nosaltres els hem separat.

NEUS: Pareix un conte.

TERESA: Sí, perquè té final feliç.

NEUS: Si tu ho dius.

TERESA: Com el del xiquet, Déu i les magdalenes...

NEUS: Quants anys també sense que me'l contes...!

TERESA: Després. Hui torna a tocar. Esta vesprada tornen a tocar moltes coses. Què bé.

NEUS: Què bé.

TERESA: Si nosaltres haguérem fet el mateix.

NEUS: Què?

TERESA: Trencar la corfa.

NEUS: Eren altres temps.

TERESA: Una altra vegada. El teu torn. Dis-ho. Ànim, Tita, dis-ho. Comença per ací. Asseu-te bé.

NEUS: Què?.

TERESA: El que tu saps, anem, no faces la bleada... Dis-ho.

NEUS: A vore si m'ix...

TERESA: Vinga, que pots...

NEUS: *DESPRÉS D'UNA PAUSA.* Merda de temps.!

TERESA: Mai és tard. No està malament.

NEUS: Tu ho dius amb més convicció.

TERESA: Jo ho dic més fort, que no és el mateix. A tu t'ha eixit més de dins.

NEUS: Pot ser.

TORNA A SOMRIURE.

TERESA: Està clar que este no és un dissabte qualsevol.

quatre

a punt de Neu(s)

*NEUS COMENÇA A BATRE LA CLARA SOBRE EL LLIBRELL.
HO FA AMB FORÇA I DESTRESA, QUAN ES CANSA TERESA LA
RELEVA.*

TERESA: Està clar que no és un dissabte qualsevol.

NEUS: Pareixes un disc ratllat.

TERESA: Hui els discos no es ratllen. Millor dit, hui no hi ha ja ni discos.
Un doble.

NEUS: Què?.

TERESA: Pareix que estigues *menando un doble...* ho déiem així?

NEUS: Sí, quina memòria. Estàs que li traus punta a tot.

TERESA: Arrea-li...

CANTA:

*Al pasar por Toleeeedo me cooorteee un deeedo
meee hiceeee saaaaangre y una marimoreeeena me dio un pañueeelo
para sonaaarme...*

NEUS: Per a curar-me, no sonar-me...

TERESA: Però nosaltres ho cantàvem així... mentre el Jose i Manolo, que eren
llavors dos demacrats, seien en les voreres per a mirar-nos per davall de
la bata... Qui ens anava a dir que ara no ens miren ni per damunt.

NEUS: Comença a pujar. Et toca.

TERESA: Això està fet.

AGUAITA PER LA FINESTRA.

Que ho senta bé FuentSanta.

BAT AMB MÉS FORÇA.

NEUS: Demà, conya, per a variar...

TERESA: *AMB VEU ENNASSADA:*

Van eixir bé les magdalenes, Senyora Teresa?

AMB LA SEUA VEU:

I darrere la de la perfumeria aguantant la rialla, com si fórem tan curtetes
que no ens donàrem compte de la burla... Clar, com elles són les dones
més felices del món i els seus marits les tracten com a princeses...!

NEUS. Elles no fan magdalenes.

TERESA: Faran altres coses...

NEUS: Que facen el que vulguen...

TERESA: Com diuen ara: “me la sua”. Abans no et dic que no, que m'entrava una mala llet cada diumenge en entrar a missa i sentir les rialletes d'eixes bruixes en el bescoll... Però ara, mira...
BAT AMB FORÇA FENT TOT EL SOROLL QUE POT, FINS QUE ES CANSA.

Segueix tu, Tita, que una tampoc és que tinga el braç per a exhibicions i este és el teu element...

NEUS: El meu element...

TERESA: T'estàs posant a punt, a punt de neu..

NEUS: Què roïna, Tere...

TERESA: Ja, se m'ha ocorregut moltes vegades però m'ho callava: com el forn no estava per a panelllets... Hui és que m'atrevisc amb tot. El forn!

NEUS: L'he posat abans que arribares.

TERESA. A punt de Neus. La tita Neus està a punt d'alguna cosa que no sé...

NEUS: Sí, a punt de pegar-te amb la vareta...

TERESA: Com li pegues a la mà, xiqueta...
El que s'està perdent el Jose.

NEUS: Ho trobarà en una altra.

TERESA: T'ha dit si per fi s'han canviat de lloc?

NEUS: A mi què m'ha de dir. A açò li queda poc ja. Mira.

TERESA: Està quasi. Manolo de tant en tant deixava caure alguna cosa, així, com qui no vol la cosa, però, filla, últimament és que pareix una còdol... Ara, està clar que han canviat de lloc.

NEUS: Dignes que no se'ls nota.

TERESA: A vore...
NEUS INTENTA GIRAR LA TASSA, ES FRENA.

NEUS: Li falta un sospir.

TERESA: Pega-li fort, tita, i... *ALÇANT LA VEU...* que se n'assabente tot el poble que Neus i Teresa fan magdalenes!
Per cert. Perdona, però és que hui em trobe especialment enginyosa, i tot per la teua culpa, te n'adones amb quina facilitat fem pujar la cosa? La

gràcia que té la meua tita, per Déu, com meneja el manubri!

NEUS: Has begut un poc abans de vindre?

TERESA: Sí, el teu somriure. Et pareix poc?

Però, ja que ho dius, un Chinchón tampoc vindria malament.

NEUS: Ara sí.

I GIRA EL LLIBRELL PER A FER LA PROVA: EN EFECTE, LA CLARA ESTÀ PROU BATUDA, TANT, QUE DESAFIA LA LLEI DE LA GRAVETAT I NO CAU ENCARA QUE EL RECIPIENT ESTIGA CAP PER AVALL.

TERESA VA CAP A TAULA PETITA DE BRASER SITUADA A L'ENTRADA DE LA CUINA, SOBRE LA QUAL HI HA UNA BOTELLA I ALGUNES COPEES. L'OBRI, SERVEIX DOS COPETES I LES ACOSTA.

NEUS. Ja?

:TERESA: Esta vesprada sí.

NEUS: I quan estiguen fent-se?

TERESA: Una altra. Visca la anormalitat. Beu, tita, que encara no ho sé però hi ha una cosa important a celebrar. Per això.

Pel que tu saps i jo no! Encara.

BRINDEN. NEUS BEU A GLOPS PETITS; TERESA, D'UN GLOP. NEUS S'ENVALENTEIX I ESGOTA TAMBÉ EL QUE LI QUEDA.

NEUS: Ens eixiran unes magdalenes borratxes.

TERESA: A vore si és veritat.

NEUS: El sucre. Tira.

TERESA: *TIRA LENTAMENT EL SUCRE MENTRE NEUS MOU LA MESCLA.*

Un poquet de gràcia li farà bé a la clara, que està a soles sense el seu rovell, el pobre, vinga *azuquítar* per a la clara que ja està a punt de caramel i ningú li fa cas, *mecatxis...*

NEUS: Mare meua, quina imaginació...

TERESA: Si ens hagueren deixat a nosaltres imaginar... El Quixot haguérem escrit, t'ho dic jo!

NEUS: Què boja estàs.

TERESA: S'ha acabat per ara el sucre, que després se li disparen les anàlisis. Manolo està començant a deixar de fumar, l'altre dia li van fer una

revisió d'eixes a la Mútua. I li han dit que ha de deixar el tabac i les altres favades si no vol anar-se'n a l'altre barri abans d'hora. De moment cada dia es fuma un cigarret menys. Això de les altres favades és un altre cantar.

NEUS: Això no crec que s'ho deixen mai.

TERESA: Què s'ho han de deixar.

NEUS: Quan ja no puguen més.

TERESA: Els hòmens sempre poden, almenys això diuen ells.

NEUS: Remou bé. Cada vegada que me'n recorde. Fins que va complir cinquanta-cinc Jose no es privava de res, ja saps. Ho recorde per la pel·lícula eixa dels xinesos que tant ens agradava. Jo no li deia res: que si greixos, doncs greixos, que si borratxera va borratxera ve, doncs vinga. Jo, t'ho jure, Tere, perquè després digues que sóc bona, jo pensava: si es vol matar que es mate ell a soles, així, potser, em deixa en pau.

TERESA: *S'HA QUEDAT EMBADALIDA VEIENT COM PARLAVA NEUS.*

El Chinchón fa miracles.

NEUS: Què?

TERESA: Has xarrat més en mig minut que el dissabte passat sencer.

NEUS: De veritat?

TERESA: M'encanta. I tens raó: el fotut del teu marit no tasta ja una gota d'alcohol, que això sí que m'ho conta Manolo.

NEUS: El dia després del seu aniversari D. Tomás li va dir: mira, Jose, o et cuides o açò s'acaba. Pareix que ho estic veient: es va posar com la cera.

TERESA: Té gràcia això que es cuiden, voldrà dir que els cuidem. I qui ens cuida a nosaltres?

NEUS: I des de llavors em porta pel camí de l'amargor amb els greixos, el colesterol, el sucre – si es menja una magdalena, és un milacre- i no tasta el vi ni la nit de nadal...

TERESA: Després de la vida que ha portat, ara va i li toca posar-se a règim de tot, el fotut.

NEUS: De quasi tot.

TERESA: Això és. Doncs a vore si eixe “quasi” ens porta sort i li dóna un patatús...

NEUS: No, Marí, no, això no.

TERESA: T'imagines? Un dia ens criden i ens diuen que un dels dos s'ha quedat ert

com un moixonet... en l'acte.

Mai millor dit. En l'acte. Mira que hi ha actes, eh, Neus? Però no: l'acte de veritat és eixe. Diuen que és roïn per al cor.

NEUS: Per al nostre, segur.

TERESA: Es refereixen al cor que palpita ací dins.

NEUS: Almenys portaran la muda neta.

TERESA: I segur que el que siga dels dos estira la pota amb un somriure d'orella a orella. Per a més *inri*.

NEUS: I hauríem d'anar a arreplegar-lo i entrar en un d'eixos llocs.

TERESA: Així eixirem de dubtes si s'han canviat o no.

NEUS: I les coneixerem. Pobres xiques.

TERESA: Pobres xiques nosaltres, que tenim que aguantar-los la resta de la setmana.

NEUS: No ho vulga Déu, preferisc seguir fent magdalenes i que es moren de vells, en el seu llit, amb el pijama acabat de planxar.

TERESA: *El polvo*, marí. Ha arribat el moment del *polvo*.

NEUS: La pols ve després.

TERESA: Em referisc a un altre tipus de pólvores. Els rovells. Com diuen ara: Ho entens?

NEUS: No estic molt segura.

TERESA: És el moment de l'abraçada, la reconciliació.

cinc

la clavell i la rora

*TERESA PREN ARA LA VARETA PER A BATRE ELS ROVELLS
QUE ABOCA NEUS.*

TERESA: La reconciliació. Ala, una altra vegada juntes: el rovell i la clara!

NEUS: Diràs junts.

TERESA: La veritat és que sí, els dos al cap i a la fi. Igual per això s'entenen millor i casen tan bé. Es mesclen i cada un li dóna a l'altre un poc del seu color. Això és el més bonic de les parelles de veritat. Mira. Ja no són rovell i clara, ara són "Clavell i Rora"...

NEUS: El que em faltava per sentir...

TERESA: Això hauria de passar sempre. I no com ens ha passat a nosaltres, que va ser casar-nos, donar-ho tot i, a canvi, ens vam quedar sense color.

NEUS: Dona, no és això.

TERESA: Tu més que jo.

NEUS: Sí.

TERESA: A l'any de casada estaves més pàl·lida que esta mescla.

NEUS: Mai vaig perdre el bon color.

TERESA: Em referisc per dins...

PAUSA. ACABA DE BATRE.

No t'has parat a pensar què haguera pogut ser de nosaltres si ens hagueren deixat ser... no sé, si ens hagueren deixat... volar?

NEUS: Volar?

TERESA: No sé..., si haguérem pogut eixir i estudiar i... com les xiques d'ara, no sé... doncs això... volar...

NEUS: Fa temps que ja no pense en eixes coses.

TERESA: Les dos teníem talent.

NEUS: I no tenim iaia.

TERESA: I tu eres una preciositat, jo un poc menys. I ganes de treballar mai ens n'ha faltat. I no com al teu marit, que no n'ha fet un brot en la vida.

NEUS: Dona, no li ha fet falta.

TERESA: Saps de què et veia a tu?

NEUS: A vore quin disbarat se t'ocorre...

TERESA: D'alcaldessa.

NEUS: Jo? Amb el poc que m'agrada manar.

TERESA: Sí, però tot el món et vol i sap que si no haguera sigut pel cacic eixe que et vas tirar damunt series...

NEUS: Com milers de dones que tampoc han pogut... volar...

TERESA: Series...

NEUS: Què?.

TERESA: La llet.

NEUS: Què.

TERESA: Què has de tirar la llet, què t'has quedat trastocada!. A saber en què estaràs pensant.

NEUS: Perdona, perdona. És que dius cada cosa que...
VA TIRANT LENTAMENT LA LLET MENTRE TERESA SEGUEIX BATENT.

TERESA: Què escampe, Déu meu. Clar, ja se sap: baralla conjugal, en el llit troba el final... Mira, mira, mira... El llençol, ala, a dormir...

NEUS: *TIRANT LA FARINA, QUE ABOCA A TRAVÉS D'UN COLADOR PER A TAMISAR-LA MILLOR, MENTRE TERESA SEGUIX BATENT.*
Mai se m'haguera ocorregut. Li hem tirat ja el sobret de gasosa?

TERESA: Sí. Abans.

NEUS: No sé on tinc el cap.

TERESA. Això mateix volguera saber jo. Parlant de llit saps en què li ho he notat jo?

NEUS: El què.

TERESA: El canvi.

NEUS: En què.

TERESA: En la colònia. Me n'ha demanat una altra. Xica, es va acabar el Barón Dandi.
Li n'he comprat una que ix per la tele i que vaig haver d'apuntar-me el nomet, perquè a vore qui s'enrecordava. És francesa, crec...

NEUS: El meu segueix usant la mateixa Aqua Velva.

TERESA: I esta és una altra: la setmana passada se'm va ocórrer comprar-li uns calçotets distints, d'eixos que es porten ara, que m'ho va dir Félix el de la drogueria, d'eixos més ajustats... Vaig pensar: igual sorprén a... i la que em va armar! Que si m'havia tornat boja!. Que ell no anava a eixos llocs a lluir-se. Que faltaria més. Total, jo, *mutis*, com sempre. Li vaig preparar la muda de sempre, el necessari, la camisa de sempre i li vaig posar la pastilla de sabó al costat del pijama, perquè agafe olor, com sempre.

NEUS S'HA QUEDAT EMBADALIDA I TORNA A SOMRIURE.
Com si hagueres tornat a nàixer...

NEUS: Qui?.

TERESA: Tu.

PAUSA.

Una altra vegada el somriure. Per què?

NEUS: Res. Coses meues.

TERESA: Una altra cosa no serà, però a curioses i netes no ens guanyen.

NEUS: Ens guanyen a jóvens i a guapes.

TERESA: A guapa no et guanyen, t'ho assegure. Tu és que no te'n recordes de quan eixies al carrer, després de casada i tot, i es paraven els hòmens a mirar-te. Un momument.

NEUS: Dona, eixia tan poc...

TERESA: Ja s'encarregava el gelós del teu marit que així fóra.

Tita: no van al de sempre. I tu en què li ho has notat?

NEUS: Detalls: des de fa un mes quan arriba el dissabte s'alça de bon humor. Està com un xiquet.

TERESA: Serà per la novetat.

NEUS: No em preocupa.

TERESA: A estes altures...

NEUS: Et canses?

TERESA: Per què m'havia de cansar?

NEUS: És que dus ja una bona estona.

TERESA: Creia que et referies a allò altre. Sí, la veritat és que el braç se m'ha adormit un poc.

NEUS: *COMENÇANT A BATRE.* Podríem usar el *túrmix*.

TERESA: I una porra. Ni llima, ni *túrmix*. I el somriure del diumenge, què em dius del somriure que ens porten el diumenge?

NEUS: Jo ja m'he acostumat a la batedora per a tot, fins per a la beixamel.

TERESA: Vaja, i jo. Però les magdalenas són una altra cosa. No creus?

NEUS: Sí.

TERESA: Mig minut més i s'ha acabat. El teu no s'alça el diumenge més feliç que un gat de carrer?

NEUS: Sí, amb cara de...

TERESA: De...

NEUS: De... heroi!

TERESA: Això és. Així. *IMITA UN GEST ARROGANT.*

NEUS: Sí. *POSA LA MATEIXA CARA.*

TERESA: Com dient: seguisc funcionant com un xaval. I jo vaig i m'ho crec, ja...!
Segur que peguen més pistonada que quan van de caça.

NEUS: A Jose també el diumenge li dóna per parlar de la meua cel·lulitis.

TERESA: És que ells no es veuen la panxa.
PAUSA.

NEUS: I diu que sóc una amargada.

TERESA: Tindrà valor...!
Encara no t'he contat la meua sorpresa.

NEUS: És veritat, que tu també en tenies una.

TERESA: La diferència és que jo sí que te la conte.

NEUS. Perquè mereixerà la pena.

TERESA: Menys que la teua, segur.

NEUS: Amolla.

TERESA: Sara...

NEUS: Quina Sara?

TERESA. La menuda de la teua germana Luisa.

NEUS: Ja, la fadrina.

TERESA: Per poc de temps, supose. Està enamorada. L'he vista en eixir de l'església i li ho he notat de seguida.

NEUS: Fa que no m'encreue amb ella.... És molt expressiva: tot ho porta escrit a la cara.

TERESA: I a la panxa.

NEUS: Com? *ES PARA.*

TERESA: No et pares ara, que ja no queda res. Doncs això.

NEUS: Però si acaba de complir-ne dèsset.

TERESA: De dos mesos. M'he equivocat alguna vegada?

NEUS: No. Mai no m'oblidaré que vas ser tu la que em va anunciar que jo estava embarassada.

TERESA: Tinc un sisé sentit. M'agrada fixar-me en les coses i llegir el que hi posa.

NEUS: I jo que pensava que la xiqueta anava a ser la primera monja de la família.

TERESA: Tot queda en l'església. Ha sigut amb el capellà.!

NEUS: Va, no digues favades!

TERESA: Segur, Tita. I em pareix molt bé. D. Carlos està molt bo.

NEUS: Segur?

TERESA: Al mes que ve, capellà nou.

NEUS: Per una vegada que ens porten un capellà jovençà.

TERESA: Se l'emportaran a una altra banda. O potser ens emparentem amb el clero, ves tu a saber.

NEUS: Vaja amb la Sarita.

TERESA: Molta catequesi per ací, molta catequesi per allà i al final...

NEUS: A l'hort.

TERESA: I no al de les oliveres. Me n'alegre per ella. La veritat és que se la veia feliç.

NEUS: Açò ja està. Ara sí que li falta la polseta.

TERESA: Tot coincideix, has vist?: al final tot acaba amb un bon *polvo*. Nosaltres som l'excepció.

NEUS: Quina bèstia estàs feta.

TERESA: Camina que tu.

NEUS: Jo?

TERESA: Recorda que sé llegir les cares i tu ets un llibre obert.

NEUS: Llavors perquè preguntes.

TERESA: Perquè no ho acabe de vore del tot bé.

NEUS: Posat les ulleres. Tires el *polvo* o què?

TERESA: Més volguera jo. *SOMRIUEN*.

sis

la química necessària

NEUS: Més volguera jo... *REMOU AMB UNA CULLERETA EL MIG GOT D'AIGUA I EL TIRA SOBRE EL LLIBRELL.*

TERESA: De veres?

NEUS: No sé. Crec que se m'ha oblidat com era.

TERESA: *LLEGINT EL QUE POSA EN ELS SOBRETS.*
Àcido tartárico i málico. Bicarbonato sòdico...
Escolta estàs segura que sempre li hem tirat estes porqueries a les

magdalenes?

NEUS: Seguríssima. *REMOVENT-HO TOT DE NOU AMB UNA VARETA.*

TERESA: Ni el verí deu dir-se pitjor. La química. Veus? Això és el que hem perdut.

NEUS: L'àcid eixe?

TERESA: No, la química en general. Perquè una relació funcione fa falta un sobret de química.

NEUS: I de física.

TERESA: Però pel que s'ha vist als nostres hòmens quan la física comença a fallar no hi ha química que valga.

NEUS: Deu ser això.

TERESA: S'ha acabat.

LI TIRA UN DOLL D'OLI. NEUS REMOU LLEUGERAMENT I DEIXA EL RECIPIENT.

Vint-i-quatre?

NEUS: Posa'n trenta-sis.

TERESA: Hui ens passem.

NEUS: Doncs molt bé.

COMENCEN A DESPLEGAR ELS MOTLES DE PAPER ARRISSAT SOBRE UN PARELL DE SAFATES.

Com si fóra l'última vegada que fem magdalenes.

TERESA: Serà capaç Jose de prohibir-te també que fem magdalenes juntes?

NEUS: No, a això no ha arribat. Encara.

TERESA: Mira el que et dic, el que abans era una forma de matar el temps perquè passara el més ràpid possible, ara s'ha convertit en el millor moment de la setmana per a mi, t'ho jure, tita.

NEUS: Encara que no diga ni esta boca és meua...

TERESA: Tu no has d'obrir la boca per a parlar. Ho dius tot amb els ulls i amb el front. Trenta-sis. *MAGDALENES* per a tot el veïnat. Li farem la competència al Blasco.

NEUS: És veritat que les exporta a Nova York o només és una fanfarronada?

TERESA: Això diuen. De moment, ha hagut de comprar una altra nau. I mira que estan roïnes, valga'm Déu. Els posa essència de llima. Allí és que es mengen el que siga, sempre que porten potingues...

NEUS: Només n'he provat una en la meua vida, què roïna estava.

TERESA: A la gent li agraden, que és l'important i per això les ven. Mira.
LI ENTREGA UNA XICOTETA LLIBRETA.
Va en la caixa de vint-i-quatre.

NEUS: L'has comprada?

TERESA: A Manolo li van regalar un lot per Nadal, la veritat siga dita: molt bonic, i jo vaig tirar les magdalenes i em vaig quedar amb açò, em va fer gràcia.

NEUS: *FULLEJANT.* Pareix un conte per a xiquets.

TERESA: D'alguna forma cal convèncer el carxofa que les compra que allò és bo per a la salut. Conta coses curioses. En espanyol i en anglés.

NEUS: Com què.

TERESA: Com que per què les magdalenes es diuen magdalenes.

NEUS: Per què.

TERESA: Tants anys fent-les i mai se'ns havia ocorregut preguntar-nos-ho.

NEUS: Doncs no, però no estaran més bones per això.

TERESA: Es diuen així per María Magdalena, amb g, aquella que va rentar a Jesús els peus amb les seues llàgrimes i després i li'ls va assecar amb el seu cabell com si fóra un drap.

NEUS: Què bonica...

TERESA: I quina puta.

NEUS: Ala...!

TERESA: És que María Magdalena era una puta.

NEUS: Dona, una puta...?

TERESA: Una puta puta, una santa, però una puta, el que passa és que Crist la va perdonar. En el fons no deixa de ser una coincidència. Se m'acaba d'ocórrer ara, però no deixa de ser una coincidència.

NEUS: Per què?

TERESA: Que nosaltres fem magdalenes i els nostres respectius se'n vagen el dissabte amb elles...

NEUS: Menys el dissabte de glòria.

TERESA: Que han de traure el pas.

NEUS: Els altres dissabtes per a ells són dissabte de passió.

TERESA: I de *resurrección amén Jesús.*

NEUS: Encara no entenc perquè es diuen magdalenes.

TERESA: MAGDALENES-PLORAMIQUES és el nom francès, això ho explica tot. Diu que quan les mulles en el xocolate o en el café amb llet, al traure-les ploren com ho va fer la verge...ho entens ara?

NEUS: El que es va inventar això té tanta imaginació com tu.

TERESA: Seria el nostre parent el *franchute*. No sé, almenys fa que pensar i t'instrueix. Quan ho posa ací... per alguna cosa serà. I conta moltes més coses.

LI LLEVA EL LLIBRE A NEUS.

Fins i tot hi ha uns versos molt bonics.

Ompli tu els motles. És el que més t'agrada, no?

NEUS: Sí. No sé per què però és el que més m'agrada.

TERESA: Serà perquè és el que has estat fent tota la teua vida.

NEUS: *COMENÇA A ABOCAR EL CONTINGUT AMB MOLT ATENCIÓ SOBRE CADA MOTLE, UTILITZANT UN CULLEROT.*

Omplir motles?

TERESA: No, buidar-te. A poc a poc.

set

tres dotzenes de flors

NEUS: A poc a poc... *INTENTANT QUE NO LI CAIGA UNA SOLA GOTA FORA DE CADA MOTLE.*

TERESA: Escolta açò i voràs quant de sentiment...
LLIG SOBRE LA LLIBRETA.
“Si amabas, dijo Cristo, soy tan blando que con amor a quien amó conquisto, si amabas, Madalena, vive amando.”
Firmado: Lope de Vega.

NEUS: Viu estimant...

TERESA: És el mateix, en el fons, no creus?

NEUS: Què?.

TERESA: Viure i estimar.

NEUS: Sí.

TERESA: Si no s'estima, mala cosa...

NEUS: Mala cosa.

TERESA: Com si visqueres menys.

NEUS: Com si no visqueres res.

TERESA: Diu el meu nebot que no arriba a entendre d'on treia el Lope de Vega este el temps per a escriure, si anava de llit en llit i tire perquè em toca.

NEUS: Després se li ocorrien estos versos tan preciosos i arreglats.

TERESA: No, si està clar que a alguns hòmens paraules no els en falten.

NEUS: A d'altres, ni això.

TERESA: Millor. Em ve el meu de parranda recitant-me versos i li'ls trenque en el cap. Faltaria més!

NEUS: No t'ho crees ni tu.

SEGUEIX REOMPLINT MOTLES.

TERESA: Escolta, ara que ho pense, si quan Lope de Vega no existien les magdalenes, com posa ací què farien les dones durant l'espera?

NEUS: Una bona pregunta.

TERESA: Filla, quin pols. Jo ja n'hauria tirat la mitat.

PAUSA. SE LI OCORRE QUELCOM QUE LA FA RIURE.

NEUS: De què et rius?

TERESA: M'enrecordava d'uns altres versos. Millor dit, m'ha vingut al cap el col·legi, una altra vegada, tu i jo, de cries, fent el teatre. També hi havia una magdalena pel mig.

NEUS: Sí.

TERESA: Ara caic. Ara entenc per què l'autor li va posar este nom a la mala bèstia aquella que s'embolica amb tot Cristo... què fotut.

NEUS: I quines pintes, Mare de Déu.

TERESA: Sobretot jo, vestida de donzell.

Amb aquell bigot que em van posar que em quèia així i no em deixava parlar. I tu de mora sexi versió monja jesuiteta. Què tapada estaves, filla, i què guapa.

NEUS: I quina calor.

TERESA: I això que només se't veien els ulls. Mai m'he rist tant en ma vida.

INTERPRETANT A D. MENDO. ES POSA EL DIT PER BIGOT.

¡Mientes Azofaifa, mientes sí!

NEUS: *DEIXA UN MOMENT D'OMPLIR ELS ÚLTIMS MOTLES.*

: *¡No miento...!*

*La quieres, la adoras, suspiras por ella,
la buscas dormido, la nombras despierto.
Magdalena dices al abrir los ojos,
Magdalena dices al rendirte el sueño,
y hasta hace unas horas, cuando en la hostería
te desayunabas, pediste al hostero
en vez de ensaimada una magdalena
y eso fue una daga que horadó mi pecho...*

*RIU TERESA COM UNA XIQUETA. NEUS ACABA D'OMPLIR ELS
MOTLES.*

TERESA: Te'n recordes!

NEUS: No vaig a recordar-me'n! És l'única vegada que he dit alguna cosa en la
meua vida i el món s'ha parat per a escoltar.

PAUSA.

TERESA: Què bé ens ho vam passar!

A casa de la meua cunyada treballa una mora. Porta el mocador com
Azofaifa.

NEUS: I vel?

TERESA: Només faltaria això. Ella diu que no li abelleix portar el mocador però
que si pel carrer el veu algun paisà, com n'hi ha tants ja per ací, doncs
que van i es fiquen amb ella i ho passa malament, així que se'l posa i
santes pasqües.

NEUS: Pobra.

TERESA: No et cregues que hi ha tanta diferència. A nosaltres no ens van obligar a
posar-nos mocador però tampoc feia falta.

NEUS: Trenta-sis. I ni una gota.

TERESA: Bragada!

NEUS: Tres dotzenes de flors blanques.

TERESA: Sí.

NEUS: Com les que em va regalar Jose quan vaig tindre la Neus.

TERESA: Et va omplir l'habitació de roses blanques? Quin detall.

ENTRE LES DOS VAN EMPOLSANT AMB UN POC DE SUCRE CADA MAGDALENA.

NEUS: I pel que s'ha vist ja vaig tindre flors per a la resta de la meua vida, perquè no n'he tornat a vore una més.

TERESA: Serà per això pel que t'agrada omplir estos motles, perquè són com a roses a punt de florir en el forn.

NEUS: Tu creus?

TERESA: El que crec és que tu si que ets una flor.

NEUS: Pansida.

TERESA: I el teu marit, un capoll.

SOMRIUEN.

Una mica de sucre, a vore si els puja la glucosa i rebenten.

El toc final. Un beset dolç, veus?. Tampoc és tan difícil. Un *piquet*, com diuen ara. L'altre dia em ve David, el de Carmen, em ve *xivant-se* que la seua germana li havia fet un *piquet* en el col·legi amb un xicon nou. Al principi vaig pensar que és que li havia donat per l'obra, després, com és tan expressiva la criatura, el vaig entendre. Veus? M'agrada el piquet. Sona a bes de pardal. Fer-se un bec. Et pots quedar el llibret, posa més coses.

NEUS: No, preferisc que me les contes tu.

TERESA: Porta sucre esta? Amb la vista que tenim crec que a més d'una li n'hem posat dues vegades i a les altres gens. Quant de temps fa que a nosaltres no ens fan un *pic* ben donat, eh?. Hi ha una ciutat a Portugal que s'anomena Magdalena, i un riu, i una platja i no sé quantes coses més .

NEUS: Un parc i un palau.

TERESA: Això és, a Santander. Has estat a Santander?

NEUS: No.

TERESA: Preciós, Tita, preciós. Jo crec que ja estan. Al costat mateix del mar. Jo les fique en el forn, que tinc més força. Tan verd tot i tan blau. Obri tu la porta.

NEUS: *OBRINT LA PORTA DEL FORN. Alerta, pesa molt.*

TERESA: *FICANT UNA SAFATA I DESPRÉS UNA ALTRA.* Més ens pesa l'ànima,

i ja veus com ho hem portat de bé... Una... i...

NEUS: Bon pols, Tere...

TERESA: Que jo recorde és la primera vegada que fem dues safates. ...I dos.
NEUS TANCA LA PORTA, COMPROVA EL REGULADOR DE TEMPERATURA.

Dos-cents?

NEUS: Dos-cents.

TERESA: I res de rellotge.

NEUS: No siga que ens passe com l'altra vegada. El que deia la iaia Teresa, Eh, Tere?

TERESA: Ja ho crec: no hi ha millor rellotge que un bon nas i uns bons ulls. Creus tu que les de Blasco les ficaran en un forn d'aire, com Déu mana? Et conteste jo: ni parlar.
MIREN A TRAVÉS DEL VIDRE DEL FORN.

Mira-les què quietetes i felices se les veu.

NEUS: Sí.

TERESA: Per molt que et fixes pareix que estiguen quietes. I s'estan unflant. Com si estigueren prenyades. Però no es mouen. És curiós.

NEUS: Podem quedar-nos mirant-les fins que pugem del tot.

TERESA: No teníem una altra cosa que fer! Ens espera el *Chinchón*.

NEUS: Un altre?

TERESA: Per descomptat. *DONANT UNA ÚLTIMA ULLADA.*

Ai, què sàvia és!

NEUS: Qui ?
OLORA LA TERESA, DESPRÉS LA NEUS.

TERESA: La naturalesa.
SE'N VAN LES DUES CAP A LA TAULA DEL RACÓ, S'ASSEUEN.

huit

la taula d'espera

TERESA TORNA A SERVIR UNA COPA DE CHINCHÓN.

TERESA: La naturalesa també va inventar l'anís, coneixes algun invent millor?

NEUS: Un igual.

TERESA: Quin?

NEUS: La llavadora. Recordat de quan llavàvem al safareig.

TERESA: Per l'amor de Déu, tita, són coses que no es poden comparar. Posa.

NEUS: Esta la beurem espaiet, que a mi se'm puja de seguida al cap i parle més del compte.

TERESA: Filla, sí, no hi ha qui et pare...!

NEUS: Un glopet.

TERESA: D'acord. Que ens dure tant com el forn.
Cada glopet, un brindis. El primer:
Pel teu secret.

BEUEN.

NEUS: Saps?

TERESA: Ho vull saber des que he creuat eixa porta.

NEUS: Estic feliç.

TERESA: Ja.

NEUS: Molt feliç, com ja feia temps.

TERESA: Això és tot?

NEUS: Sí.

TERESA: Però eixe no és el teu secret.

PAUSA.

De totes maneres me n'alegre. Ja ho crec: la felicitat és contagiosa.

NEUS: Però a tu se't veu quasi sempre feliç.

TERESA: La processó va per dins.

NEUS: Toca el conte.

TERESA: No sé si me'n recordaré. Fa que no el conte un muntó.

NEUS: No importa. Hui te n'has d'enrecordar. Fes-ho per mi.

TERESA: Allà va.

BRINDEN.

Per la felicitat.

BEUEN.

Hi havia una vegada un xiquet que volia conèixer Déu, així que un dia

com aquell qui res va decidir anar-se'n a vore'l. Va omplir la seua motxilla de...

NEUS: ... magdalenes

TERESA: Per descomptat, de magdalenes de veritat, i va eixir de casa.

Després de caminar hores i hores es va parar a descansar i menjar una miqueta. En el mateix banc en què es va asseure hi havia una velleta

NEUS: Com nosaltres.

TERESA: Nosaltres no som velletes.

NEUS: Segueix.

TERESA: Una velleta que li estava donant de menjar als coloms. Quan el xiquet anava a mossegar la seua primera magdalena es va adonar que aquella vella pareixia estar també famolenca, així que li va donar la seua magdalena. Ella la va acceptar molt agraïda i va somriure.

El seu somriure era tan deliciós com la magdalena, així que aquell xiquet li'n va oferir una altra. I una altra. Valia la pena vore-la somriure.

Devia somriure com tu hui.

NEUS: No te n'isques del conte.

TERESA: I una altra. I una altra. Fins que la seua motxilla va quedar buida. Van passar una hora, menjant i rient, sense encreuar-se una sola paraula, fins que va començar a fosquejar i el xiquet va decidir tornar-se'n a casa, però abans de fer-ho va anar fins a la velleta i la va abraçar amb tota la seua ànima.

Quan va arribar a casa sa mare es va sorprendre de vore'l tan alegre i li va preguntar: per què estàs tan content? A la qual cosa el xiquet li va respondre: - és que he estat menjant magdalenes amb Déu. Saps? Té el somriure més bonic del món! I és una velleta!

Al seu torn, la vella va tornar també a sa casa radiant d'alegria i el seu marit li va preguntar estranyat: què és el que t'ha fet tan feliç hui?. I la velleta li va respondre:

- És que he estat menjant magdalenes en el parc amb Déu. Saps? És molt més jovença del que m'imaginava...

PAUSA.

NEUS: No em cansaria mai de sentir-la. Eixa història no la coneix ni Blasco. Si

li la contes igual la treu en el pròxim llibret.

TERESA: Ni parlar. Este conte ens pertany, a tu i a mi. I a ningú més. Escolta, ara que ho pense: et jure que esta barbaritat que et diré a és la primera vegada que se m'ocorre...

NEUS: Ja n'he vist de molt colors. Dispara.

TERESA: Allà vaig: saps per què em fa la impressió que ens agrada tant este conte?

NEUS: T'encabotes en que tot tinga una explicació.

TERESA: És que tot en té.

NEUS: I una mel.

TERESA: T'ho diré: perquè en esta història Déu és o una dona o un xiquet.

NEUS: I?

TERESA: Doncs això... que, si et poses a pensar-ho, per què Déu ha de ser home...?

NEUS: I què més fa. Ja estem.

TERESA: Això és: què més fa.

NEUS: Déu no té sexe.

TERESA: Però és un home: Déu. Si no seria "deessa". I sempre el mateix: què més fa açò, què més fa allò altre. Però sí que fa. Per ací es comença.

NEUS: No em diu res el que siga Déu.

TERESA: La veritat és que a mi tampoc.

NEUS: Fa temps que vaig deixar de creure'n.

PAUSA.

TERESA: Ofua, tita, això sí que és fort... És una broma?

PAUSA.

Fa molt?

NEUS ASSENTEIX.

I per què no m'ho havies dit abans?

NEUS: Perquè no crec que tinga importància.

TERESA: Com pots dir que no té importància!

NEUS: És que no en té, de veritat.

TERESA. Però segueixes acompanyant-me a missa!

NEUS: En alguna cosa cal passar el matí dels diumenges.

PAUSA.

TERESA: M'has deixat gelada...

Sempre he pensat que eres molt devota. Tindrà raó Manolo quan em diu:
la gent que parla poc pensa massa. I no et trobes malament?

NEUS: No. Bo, igual que abans.

PAUSA.

TERESA: És l'últim que em podia imaginar de tu.

NEUS: Perdona.

TERESA: No hi ha res a perdonar, tita, només que... així, de sobte... i per què?

NEUS: Per què què?

TERESA: No creus en...

NEUS: No ho sé... tampoc sé per què hi creia.

PAUSA.

Tu creus en Déu?

TERESA: Un poc. Ja no és el mateix, clar, però... Figa, Neus, pareix que estiguem parlant dels nostres marits!

NEUS: Deu ser perquè parlem d'ells.

TERESA: *SOMRIU. SE LI ACABA D'OCÓRRER QUELCOM.*

I se n'anirà Déu també els dissabtes de putes?

REPRIMEIX LA RIALLA.

NEUS: Què bruta ets, marí. Que l'atea sóc jo.

TERESA: Tens raó. A vegades me'n passe.

BRINDEN.

Per la deessa magdalena!

BEUEN UN ALTRE GLOP PETIT.

TERESA: Ja olen.

LES DUES SENTEN L'OLOR QUE IX DEL FORN, QUE INVADEIX LA CUINA.

Com sempre.

NEUS: No, tita, Quina oloreta!.

TERESA: Esta olor resuscita a un mort.

NEUS TRAU DE DAVALL DE LA TAULA UN ÀLBUM DE FOTOS I LI'L DÓNA A TERESA.

L'àlbum!

NEUS: És per a tu.

TERESA: Però...

NEUS: He acabat de posar algunes fotos que tenia perdudes per aquí...

TERESA: Que això era el que et feia somriure.

PAUSA.

NEUS: No.

TERESA: I llavors a quin sant.

NEUS: A cap.

TERESA: Però si des de fa tres o quatre anys...

NEUS: cinc...

TERESA: Que ni l'hem obert.

NEUS: Per això vull que te'l quedes tu, que te l'emportes a casa. És un regal. Estarà millor amb tu, sé que tu l'obriràs quan t'abellisca. Ací s'ho està menjant l'arna.

TERESA: Però no és el mateix. A mi m'agrada obrir-lo i que ens riguem les dos juntes.

NEUS: Doncs comença, obri'l.

TERESA: Segur? Mira que les últimes vegades...

NEUS: Obri'l, hui no em posaré trista.

TERESA: Filla, és que porte tota la vesprada que no isc de la sorpresa...

NEUS: Doncs ix.

TERESA: Com sempre?

NEUS: Sí. A la babalà!.

TERESA: Però abans un altre brindis per a agafar forces.

NEUS: Ja voràs com després ens fa mal el cap.

TERESA: Possiblement, però hi ha dolors que fan un gustet...

BRINDEN.

Tu.

NEUS: Què?

TERESA: Que proposes tu el brindis, és el teu àlbum.

NEUS: Ja no, però bo... A vore com m'ix.

NEUS S'HO PENSA. INSPIRA FORT I L'ENVAEIX DE NOU L'OLOR QUE IX DEL FORN.

Per... volar...

TERESA: *SOMRIU.* Per volar!

BEUEN I, SENSE VOLER, ESGOTEN LA COPA.

NEUS: Mare de Déu Santa, quin mareig... més agradable...

TERESA: que sí.

NEUS: Obri'l ja.

TERESA TANCA ELS ULLS I OBRI L'ÀLBUM PER QUALSEVOL PÀGINA. DESPRÉS, OBRI ELS ULLS DE COLP I MIRA UNA DE LES FOTOS, COM SI ES TRACTARA D'UN JOC.

TERESA: Quin horror!

NEUS MIRA LA FOTO EN QÜESTIÓ.

NEUS Si estàs guapíssima!

TERESA: Per això. Filla meua, com passa el temps! D'on has tret esta foto? Ja ni me'n recordava.

NEUS: T'ho vaig dir: he estat removent calaixos.

TERESA: Mira les sabates, com les que es porten ara. I la brusa? Però un poc en especial?

NEUS: Volia donar-te una sorpresa.

TERESA: Doncs et jure, marí, que me l'has donada. *SENSE DEIXAR DE MIRAR LA FOTO.* Jura'm que jo tenia eixa cintureta!

NEUS: Ho jure.

TERESA: Quina barbaritat. I el pentinat, tita? Si no fora perquè és tan antiga diria que està trucada. Com hui es poden trucar, les fotos d'ara ja no serveixen: no saps si són una mentida més.

NEUS: Com les magdalenes.

TERESA: No et fa la impressió que ara tots pareixen més guapos? Fals. Això és per les fotos, que les retoquen. Eixa cintureta de vespa tenia jo?

PAUSA. Ah... el temps, figa, com pot ser tan bort...!

Et toca.

NEUS REPETEIX EL JOC.

Però cal tornar a brindar i la copa és buida. Després del que acabe de vore o em fique un xute o la que es posarà...seré jo...

NEUS: Com se'm trabuque la llengua, voràs.

TERESA: Vinga, l'última. *TORNA A SERVIR.* Total, ningú ens ha d'olorar l'alé.

NEUS: També és veritat.

TERESA: I si quan arriben a les tantes olen alguna cosa, millor, potser es creuen el

que no és.

NEUS: El dissabte passat quan va arribar Jose jo m'acabava d'alçar.

TERESA: Jo espere que arribe per a alçar-me. I et va dir alguna cosa?

NEUS: El de sempre.

TERESA: És a dir : res.

NEUS: No, esta vegada va ser més expressiu. Em va dir: prepara'm una camamilla.

TERESA: I tu vas anar i li la vas preparar.

NEUS: Doncs clar, dona, no hagueres fet tu el mateix?

TERESA: Sí. Però abans li haguera plantat un bufit. I m'haguera quedat més ampla que un huit.

NEUS: Cada una és com és.

TERESA: No, tita, cada una és com l'han feta.

BRINDEN.

Pels ous de Riquelme i per l'anís!

BEUEN UN GLOPET.

Què bo està el condemnat. Podíem fer-nos alcohòliques anònimes de *Chinchón* sec. No et pareix? Et toca!.

NEUS TANCA ELS ULLS I OBRI L'ÀLBUM PER UNA PÀGINA. ELS OBRI I MIRA LA FOTO.

NEUS: La meua còmoda!

TERESA MIRA LA FOTO.

TERESA: Per favor, què guapa... no em digues que no pareixies la Susan Jaiwort...

NEUS: La còmoda que hi ha darrere, la veus? Ja no està.

TERESA: Sí que era bonica, sí.

NEUS: La vam haver de tirar, pel corcó.

TERESA: És una foto molt bonica.

NEUS: Me la va traure el meu marit a l'any de casar-nos. Ací estava de tres mesos.

TERESA: No se't nota gens.

NEUS: En la cara.

TERESA: És veritat. Encara somreies. Tens el mateix somriure que hui.

Quina pena de moble...

NEUS: Quin dels dos?

TERESA: Només en veig un.

NEUS: No, està la còmoda i davant estic jo. Encara no tinc corcò.

TERESA: Va, tita, quines coses tens, m'has dit que no anaves a posar-te trista.

NEUS: I qui ho està? *SOMRIU.*

TERESA: Això està millor.
ARA ÉS NEUS LA QUE PROVOCA EL BRINDIS.

NEUS: Per tots els mobles del món!
BEUEN UN GLOPET MOLT CURT.

TERESA: Vaig a vore com estan.
S'ALÇA. MIRA A TRAVÉS DE LA FINESTRA DEL FORN.

NEUS: No li queda res. Em pica el nas.

TERESA: Un minut.

NEUS: Com a molt.
NEUS FULLEJA L'ÀLBUM. TORNA TERESA.
Xica, que em tocava a mi.

NEUS: És el mateix... Vaja: *el duo dinámico.*

TERESA: No sabia que tingueres una foto *del duo dinámico.*
MIRA LA FOTO. SOMRIU.
Jose i Manolo en la meua boda!
Veus? La cara d'heroi. El seu posar favorit, com si s'estigueren menjant el món. La mateixa cara que porten quan...

NEUS: Què bé m'ho vaig passar eixe dia.

TERESA: Eren bons mossos, eh?

NEUS: Uns angelets...

TERESA: I quina mata de cabell tenien, Déu meu!.

NEUS: Qui ho anava a dir...

TERESA: Mira esta: la teua Neus el dia de la primera comunió...

NEUS: Eixe dia va ser quan em vaig adonar que feliçment ella no seguiria els meus passos...

TERESA: I això?

NEUS: Son pare volia que anara de núvia, com totes les del cole, i ella es va encabotar que li compràrem el vestit eixe que porta, que l'havia vist en un aparador del passeig. Va agafar un botó que per a què. I se'n va eixir amb la seua.

TERESA: Per ací es comença.

NEUS: Supose que sí. Estava guapíssima.

TERESA: Ella va saber fer *crash*, la corfa. Això és tot.

NEUS: Hui ho tenen més fàcil.

TERESA: Sí, però t'assegure que moltes segueixen sense atrevir-se.

NEUS: Tu creus?

TERESA: Més de les que t'imagines... Si jo et contara...

NEUS: Per a què.

TERESA: Això dic jo.

NEUS: Mira l'última pàgina.

TERESA OBRI PEL FINAL.

TERESA: No hi ha cap foto.

NEUS: T'he deixat un buit perquè la poses tu, la que vulgues.

TERESA: Posaré una foto que tinc de les dues el dia que en vaig complir vint-i-u.

NEUS: Va haver-hi un dia que vam tindre eixa edat...

TERESA: Crec que en vam complir vint-i-u i a l'any següent vam passar a complir-ne directament seixanta.

NEUS: Any dalt, any baix...

TERESA: Doncs et jure, xiqueta, que pense parar-me en eixa edat.

NEUS: Com?.

TERESA: No ho sé. Alguna cosa caldrà fer.

NEUS: Sí, perquè si no se'ns cremaran les magdalenas. Ja.

TERESA: Ofua!.

OL.

Mira que si ara ens falla el rellotge dels nassos...

NEUS: *OL.* El meu està en punt.

S'ALCEN LES DUES. MIREN A TRAVÉS DEL VIDRE DEL FORN.

Quina pinta. Estan al punt. Òbric, Alerta amb la calorada.

NEUS: Avant, m'encanta.

TERESA ES COL·LOCA LES MANOPLES I OBRI, NEUS REP LA GLOPADA DE CALOR EN PLENA CARA, AMB ELS ULLS TANCATS.

És com la calor dolça de la pastisseria de la Glorieta.

TERESA: La van tancar.

NEUS: Per a mi, no.

PAUSA. NEUS MANTÉ UNS SEGONS MÉS ELS ULLS TANCATS.

TERESA: I després era jo la que tenia imaginació.

ENTRE LES DUES COL·LOQUEN LES SAFATES DEL FORN SOBRE L'ENCIMERA.

Quina pena de magdalenes.

nou

Brindis al sol.

TORNEN A L'ESPAI DE LA TAULA DE BRASER PERÒ NO S'ASSEUEN.

NEUS: Quina pena de magdalenes, per què.?

TERESA: Perquè la majoria acabaran al fem.

NEUS: Estes no.

TERESA: Per a començar, mira per on, pense menjar-me'n més d'una.

NEUS: I jo, demà, amb el café amb llet. Com Déu mana.

TERESA: Però tu no t'havies tornat atea de colp?

NEUS: El Déu de les magdalenes és una altra cosa.

ALCEN LA COPETA D'ANÍS.

TERESA: Per l'amiga de l'ànima més atea del món.

NEUS: Per tu.

TERESA: Per nosaltres. L'últim glop.

BEUEN.

Missa de nou?

NEUS: Missa de nou.

TERESA: Saps? Vaig a guardar-li'n unes quantes a Blasco, perquè les taste i es mora d'enveja en vore el que són les coses ben fetes. I altres a Riquelme,

així amb l'excusa del regal m'alegre la vista... o vols portar-li-les tu?

NEUS: No, li les portes tu, que t'agrada més el paisatge.

TERESA: I si ens en mengem una, ara, acabades de fer, com féiem amb les primeres ? Serà com si brindàrem amb elles.

NEUS: D'acord.

VAN CAP A LES MAGDALENES.

TERESA: Tria tu.

NEUS: Esta.

TERESA: Per...?

NEUS: Em mira bé.

L'AGAF A ATENCIÓ.

TERESA: I qui no et mira a tu bé? Crema?

NEUS: Gens. Estan ja llestes perquè te les emportes.

FA DUES PARTS. EL VAPOR XOPA EL NAS. BUFA PER A REFREDAR-LES DIVERSES VEGADES. LI DÓNA UN TROS A TERESA.

Mari per tot el que hem compartit en esta vida.

TERESA: Per tot això i pel que ens queda per compartir.

NEUS SOMRIU.

Vaja, una altra vegada.

NEUS: Què?.

TERESA: Eixe somriure.

NEUS: Menja i calla.

COLPEGEN SUAUMENT ELS DOS TROSSOS DE MAGDALENA COM SI FOREN DUES COPES SOBREÏXENTS DE XAMPANY. BUFEN SOBRE ELLES DE NOU I MENGEN.

TERESA: Mmmm...boníssima!

NEUS: T'ho he dit: com mai.

TERESA: I com ens les apanyarem per a superar-les el dissabte que ve?

NEUS: Delicioses. Te les prepare en esta font.

LES POSA AMB MOLTA ATENCIÓ SOBRE UNA ALTRA SAFATA MENTRE TERESA ES LLEVA EL DAVANTAL.

TERESA: Que sàpies que m'ho he passat molt bé però que me'n vaig amb la mosca darrere de l'orella.

NEUS: I això?

TERESA: Et conec massa bé. Hi ha una cosa que no vols dir-me.

NEUS: Ets d'idees fixes.

TERESA: Més tossuda que una mula, ja ho saps... Ho acabes de dir: sempre hem compartit les nostres coses.

NEUS. Doncs clar.

TERESA: Doncs jo no ho veig tan clar.

NEUS: No em digues que ara t' enfadaràs.

TERESA: Qui pot enfadar-se amb tu...

NEUS: Ja voràs.

TERESA: Quan.

NEUS: Què pesada. Pren, la teua safata. Quan arribes a casa ja estaràn fredes. Una dotzena i mitja. Compta-les si no et fies, ho dic per això de la mosca...

TERESA: Figamolla...
AGAFÀ LA SAFATA.
Fins demà.
NEUS SOMRIU.
Tita...

NEUS: Què.

TERESA: Estàs bé?
PAUSA.
UN ÚLTIM SOMRIURE.

NEUS: Millor que mai.
TERESA IX. NEUS AGUAITA PER LA FINESTRA I L'ACOMIADA, D'ESQUENA A L'ESPECTADOR, AGITANT MOLT LENTAMENT LA MÀ.
ES VA FENT FOSC LENTAMENT.

i deu...

El somriure de Neus

EN QUALSEVOL LLOC.

TERESA: Millor que mai, eixes van ser les seues últimes paraules. Ja en el jardí em vaig girar i vaig vore que aguaitava la finestra per a enviar-me un últim adéu, així, amb la mà. No importava que a males penes hi haguera llum: el seu somriure brillava.

Amb eixe mateix somriure va rebre el seu marit quan este va tornar a primera hora del matí.

Mentre el veia acostar-se, Neus repetia també el mateix gest. Així. Podia estar dient-li... hola.

O... adéu.

Perquè Neus mostrava en l'altra mà, com si es tractara d'un trofeu acabat de conquerir, una botella de sulfumant amb què acabava de brindar per última vegada.

I al mateix temps que s'acostava sense entendre què succeïa, el seu marit va observar també com una taca blanquinosa, com la llet materna que li va salvar de xiquet de bolquers, li cremava els llavis i la gola i se li esgolava fins el ventre.

Per fi ho vaig saber: aquell era el secret que havia callat l'última vesprada que vaig passar amb ella i el que, estranyament, la feia somriure.

El diumenge va ingressar en l'hospital.

El dilluns la vam soterrar.

Vaig acompanyar la seua filla al sepeli i esta em va regalar una frase que mai no oblidaré:

- Ma mare ha viscut durant tota la seua vida com li han dit que ho fera, em va dir amb un somriure que m'era familiar, però ha mort com ella ha volgut.

I els dissabtes seguisc fent magdalenes, quin remei. Les faig a soles, bec la meua copeta de Chinchón i mentre estan en el forn òbric l'àlbum de fotos –l'última pàgina segueix en blanc: està reservada per al record d'aquella última vesprada, irrepitible-.

El diumenge, en eixir de missa de nou, vaig al cementeri i deposite als seus peus una dotzena de roses blanques i, en mig, com una flor més, Neus sempre té una magdalena acabada de fer, per si –qui sap?- es troba a Déu en algun lloc del parc...

TORNA LA LLUM SOBRE LA TAULA DE BRASER.

NOMÉS HI HA UNA SAFATA AMB MAGDALENAS ACABADES DE FER

I UNA OLOR, DOLÇA, QUE HO ENVAEIX TOT .

I MOLT LENTAMENT ES FA FOSC.